

United Nations
Nations Unies

04696566

ATTESTATION BY THE PRESIDING OFFICER PURSUANT TO RULE

92 BIS(B)

International
Criminal Tribunal
for the former
Yugoslavia

Tribunal Pénal
International pour
l'ex-Yougoslavie

I, RAM DORAI SWAMY, Presiding Officer appointed by the Registrar of the International Criminal Tribunal for the Former Yugoslavia on 15/03/06 pursuant to Rule 92 bis of the Rules of Procedure and Evidence, with the assistance of a certified interpreter, certify;

that on 30/03/06 in GORNJI VAKUF, BiH

the following person appeared:

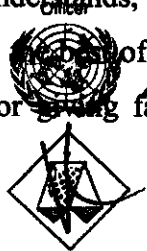
Witness's First and Last name(s): AMIRA HADŽIBEGović

Date and Place of Birth: 06-12 1960 in SINOKOS, NOVI TRAVNIK, REPUBLIC OF BOSNIA AND HERZEGOVINA

Identity-, or Passport No.: OSBTK 1502

Habitual Residence: BUGOSNO, BiH

- that in the attached statement dated 11/06/2002 and certified by the undersigned on 30/03/06 the said AMIRA HADŽIBEGović is identified as his (her) author;
- that the above-mentioned witness was provided with a version of the said statement in a language that he (she) understands;
- that the above-mentioned witness was informed, in a language that he (she) understands, by the Presiding Officer that if the contents of the written statement are not true to his (her) knowledge and belief then he or she may be subject to proceedings for giving false testimony;
- that the above-mentioned witness was provided with a text of Rule 91 of the Rule of Procedure and Evidence, in a language he (she) understands;

- that above-mentioned witness declared that the content of his (her) written statement are true and correct to the best of his (her) knowledge and belief;
- that no pressure was brought to bear on the witness and that he (she) voluntarily signed the attached declaration dated 30-03-2006;
- that the following persons were present during the said declaration:

MRS AMIRA HADŽI BEGIĆ, WITNESS
MR. PRAKASH BHIWANI KAR, INVESTIGATOR
MR. FARUKH BADAR, INVESTIGATOR
MRS. MERIMA PALANIĆIĆ, INTERPRETER
MR. RAM DORAI SWAMY, PRESIDING OFFICER

Additional remarks:

- 1) TOTAL NO. OF PAGES CERTIFIED: 10
- 2) 1 STATEMENT CERTIFIED:

Presiding
Officer

Rule 92bis

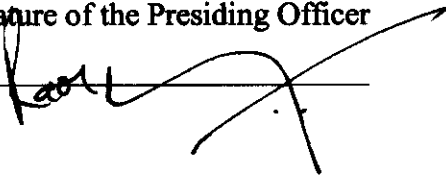
9

04696568

Done this 30th day of MARCH 2006

At GORNJI VAKUF, BiH

Signature of the Presiding Officer

Presiding
Officer

Rule 92 bis

8

MEĐUNARODNI SUD ZA KRIVIČNO GONJENJE OSOBA
ODGOVORNIH ZA TEŠKA KRŠENJA MEĐUNARODNOG PRAVA
POČINJENA NA TERITORIJI BIVŠE JUGOSLAVIJE OD 1991.

IZJAVA SVJEDOKA

04696569

PODACI O SVJEDOKU:

Ime: _____
Hadžibegović Amira
Prezime Ime Srednje ime

Nadimak/pseudonim: _____
Prezime Ime Srednje ime

Ime oca: _____ Sefir
Ime

Adresa: _____

Telefon: _____ Datum rođenja: 6. 12. 1960. Pol: ženski

Nacionalnost: Bošnjakinja Vjeroispovijest: muslimanska

Trenutno zanimanje: profesor slavistike, uskoro profesor pedagogije

Prethodno: profesor slavistike

Jezik/jezici koje govori: bosanski, ruski i pomalo engleski

Jezik/jezici koje piše: _____ (ako se razlikuje od navedenih)

Datum razgovora: 11. 6. 2002.

Razgovor vodila: Plony Bos

Prevodilac: Enida Jahić

Jezici korišteni u toku razgovora: bosanski i engleski

Imena svih osoba prisutnih tokom razgovora: _____

Presiding
Officer

Potpis/paraf: /potpisano, parafirano/

Rule 92 bis

IZJAVA SVJEDOKA

Amira Hadžibegović

04696570

Ovdje sam dobrovoljno kako bih dala izjavu predstavnicima Tužilaštva Međunarodnog krivičnog suda za bivšu Jugoslaviju.

Izjavu dajem dobrovoljno. Izjavu ne dajem pod prijetnjom ni pod prisilom, niti mi je išta obećano zauzvrat.

Razumijem da ukoliko pojedinci protiv kojih mogu dati dokaze budu optuženi za ratne zločine, moj identitet može biti otkriven odbrani i javnosti.

Izjavljujem da pristajem svjedočiti u Den Haagu, u Nizozemskoj, ukoliko to bude potrebno. Razumijem da će se Sud pobrinuti za moju sigurnost ukoliko budem svjedočila u Den Haagu.

Daću do znanja kada budem govorila o događajima kojima sam svjedočila, a kada o događajima o kojima sam čula od drugih.

Rođena sam u selu Sinokos, u opštini Novi Travnik. Nakon udaje za Hadžibegović Fahriju 1988. preselila sam se u Kopčić, naselje udaljeno oko osam kilometara od Bugojna. Prije rata sam radila u mjesnoj osnovnoj školi, a u ratu sam počela raditi kao profesor u srednjoj zanatskoj školi u Bugojnu. Imam dvije kćerke, Eminu, koja je tada imala četiri i po godine, i Lejlu, koja je tada imala dvije i po godine.

Iz Kopčića sam otišla 9. maja 1992. zbog rata. Kako se u selu više nismo osjećali sigurno zbog Srba, odlučili smo se preseliti u Duge.

U Duge, gdje smo imali vikendicu, preselili smo se 9. maja 1992.

Mislim da je bio 6. jula 1993. kad je HVO uhapsio mog muža i odveo ga u srednjoškolski centar u Prozoru. Došli su po noći i odveli sve muškarce iz sela.

Krajem jula 1993. preselila sam se kod svekrvine sestre u Prozor kako bih mogla obilaziti muža koji je bio zatočen u tamošnjem srednjoškolskom centru.

Dana 25. jula 1993. protjerani smo iz Prozora u Podgrađe, selo pored Prozora. Smjestili smo se u kući svekrvine tetke. U toj kući nas je bilo 25 žena i djece, a u kući pored nas bilo je smješteno još sedam starijih žena. Kuće su se nalazile na kraju sela. Vlasnica kuće se zvala Sutla, ne znam joj prezime.

U kući smo bile smještene ja i moje dvije kćerke, moja šurjakinja Hadžibegović Bedrija, Zaimović Hasema zvana Sema i njena beba, Dautbegović Melisa, neke djevojke iz Podgrađa, Dautbegović Šemsa, i jedna žena koju su zvali Zada, ime i prezime joj ne znam, bila je medicinska sestra i s njom su bila njena dva sina, jedan star devet godina, a drugi 11. Zada je u međuvremenu umrla.

U kući je bila i Mirela iz Jablanice i njezin 16-godišnji sin.

U kući se nalazilo još žena, ali se ne sjećam njihovih imena. Kako nisam bila iz Prozora, nisam ih poznavala. Sve žene su bile protjerane iz svojih kuća, čak i one koje su bile iz Podgrađa, i morale su se smjestiti u te dvije kuće sa ostalima.

HVO je namjeravao da nas deportira na područje pod kontrolom Armije BiH.

To nam tada nisu rekli, ali su htjeli da svi budemo na jednom mjestu kako bi nas lakše nadzirali.

Stražare nisam vidjela, a pripadnici HVO-a su mogli doći po nas žene i djecu i raditi s nama šta su htjeli.

Dana 30. jula 1993., oko jedan u noći, došla su dvojica pripadnika HVO-a u vojnim uniformama.

Od straha nisam primijetila kakve su im bile uniforme. Kad su počeli su lupati na vrata. Zada im je otvorila.

Ja sam bila u sobi na prvom spratu sa svojom djecom i gluhoonijemom šurjakinjom Bedrijom. Na spratu se nalazila još jedna soba, u kojoj je bilo još žena i djece. U prizemlju su bile smještene neudane žene u dobi od 15 do 30 godina. Jedan od vojnika je ušao u našu sobu, a drugi u drugu sobu na istom spratu. Najvjerojatnije nisu znali da se u

Presiding
Officer

Fahrija Hadžibegović

04696571

prizemlju nalaze neudane žene jer tamo nisu išli. Kako nije bilo struje i bilo je mračno, pokušala sam sakriti Bedriju. Ona je tada imala 30 godina. Pokrila sam je dekama i taj je vojnik srećom nije opazio. Nosio je pušku i nož. U sobi nije bio potpuni mrak, kroz prozor je ulazila mjesečina. Vojnik me je pitao kako se zovem. Rekla sam kako se zovem, na što je on upitao: "Jesi ti balinka?". Ponovila sam kako se zovem, na što je on dva puta ponovio svoje pitanje, na koje sam odgovorila jednako. Zatim mi je naredio da se svučem. Počela sam plakati, ali je on i dalje čekao. Još uvijek sam bila u sobi sa ostalim ženama. Moje kćerke su plakale cijelo vrijeme. Ja sam cijelo vrijeme prema podu pritiskala glavu svoje šurjakinje koja je pokušavala ustati, dok sam je ja pokušavala sakriti. Vojnik me je zatim odveo u drugu sobu. Kako je cijelo vrijeme ponavljao da se svučem, skinula sam donji dio pidžame. Skinuo je sve sa mene od struka nadalje i počeo je skidati odjeću da me siluje. Gurnuo me je na krevet i svukao hlače. Rekao mi je da šutim, ali nisam mogla prestati plakati. Nadala sam se da me neće silovati jer imam dvoje male djece. Legao je pored mene na krevet i prinio penis do mojih usta i tad sam shvatila šta hoće da radim. Plakala sam i vikala da to ne mogu napraviti oralno. On je na to rekao: "Balinka, ubiću te". Starija kćerka, koja je došla za mnom u sobu, sve je to posmatrala i plakala. Rekla sam joj da ne prestane plakati. Kad je rekao da će me ubiti, vojnik je izvadio veliki nož. Takav nož ovdje zovemo handžar. Krenuo je s njim prema meni, a ja sam ga tada upitala da li barem mogu zagrliti svoje kćerke. Emina je već bila sa mnom, ali sam htjela uzeti i Lejlu koja je bila u sobi iz koje me je odveo. Vratila sam se u tu sobu po Lejlu, koja je tada bila beba. Uzela sam je, izašla iz sobe u hodnik i s obje kćerke u naručju stajala i čekala da me ubije. Tad mi je rekao da se vratim u sobu gdje su bile ostale žene. Sva djeca u sobama su plakala. Rekao mi je da sjednem i da se smirim. Druge žene su bile toliko prestrašene da nisu ni primijetile da sam od struka nadalje gola.

Vojnik me je zatim uhvatio za bradu i pitao me da li mi je išta uradio. Odgovorila sam da nije. Zatim mi je rekao da nikome ne govorim svoje pravo ime i da ne govorim da sam iz Bugojna jer ću nastradati.

Žene kod kojih je otišao drugi vojnik su mi kasnije rekle da im taj vojnik nije ništa našao učinio. Nakon toga obojica su otišla. Kasnije sam doznala da su tražili Zadu, medicinsku sestru koja je bila poznata u Prozoru. Međutim, ona je pobjegla u šumu odmah nakon što im je otvorila vrata. Kako je bilo mračno, nisu je prepoznali.

Nakon što su vojnici otišli, i ja sam odlučila pobjeći u šumu jer sam se bojala da će se vratiti. Jedva sam se odlučila da djecu ostavim u kući, ali sam bila u velikom strahu. Djeca su ostala sa jednom staricom koja je rođena 1910.

Taj je vojnik imao oko 30 godina. Bio je vrlo visok, dobro građen i tamnopus. Ostalo nisam vidjela zbog mraka. Po naglasku, rekla bih da je bio sa područja Prozora.

Od te večeri, sve žene su noći provodile u šumi. S mjesta gdje sam se krila u šumi nisu se vidjele te dvije kuće. Ne znam da li su se ti vojnici noću vraćali u kuću gdje smo bile smještene. Sve žene bi noćile u šumi, a starija žena koja je ostajala u kući nije nam ništa govorila kad smo se ujutro vraćale.

Preko dana vojnici su prolazili, vjerovatno samo da provjere stanje. Ne znam da li je taj vojnik dolazio u selo preko dana, ali i da jeste, ne bih ga mogla prepoznati.

Kako smo u kući bile u potpunoj izolaciji, nisam čula da su vojnici odvodili druge žene i djevojke. Međutim, mi smo sve preko noći odlazile u šumu jer smo se bojale da bi se vojnici mogli vratiti i silovati nas. Bilo nam je hladno, nekad je i padala kiša, ali mi od straha ništa nismo osjećale. I žene iz drugih kuća su se preko noći skrivale u šumi i sve

Amir Hadžibegović

04696572

smo spavale na jednom mjestu. Razgovarale smo šapćući. Te nam žene nisu govorile šta se događa u drugim kućama, ali je bilo očigledno da se preko noći skrivaju u šumi iz istih razloga kao i mi. Ako su žene o tome i međusobno razgovarale, ja se toga ne sjećam, jer sam bila previše zaokupljena vlastitim problemima, razmišljala sam o onome šta mi se desilo i o mužu, koji je u to vrijeme bio zarobljen. Čule smo da su Muslimane koristili kao žive štitove. Bila sam zaokupljena vlastitim mislima i mukom. I naravno, bila sam vrlo zabrinuta zbog svoje djece. S nama u šumu dolazili su spavati i neki stariji muškarci iz sela koji su se skrivali zbog straha da im se nešto ne dogodi.

Nisam prijavila policiji da me je taj vojnik pokušao silovati. Ne znam da li je neko policiji prijavio da su nas ta dvojica vojnika zlostavljala. Sumnjam da se iko usudio to prijaviti policiji HVO-a u Prozoru. Toliko smo se bojale da se nismo usuđivale prići ni predstavnicima Crvenog krsta kad su prolazili.

U to vrijeme smo imale dovoljno hrane. Nismo imale nikakvu zdravstvenu zaštitu niti lijekove. Ne sjećam se da je iko bio bolestan, a i da jeste, ne bi to osjećao zbog straha. Ništa ozbiljno mi se nije desilo do protjerivanja iz Podgrada.

U Podgradu smo ostali do 21. 8. 1993. Sa šurjakinjom i djecom sam kroz šumu došla do Duga.

U Dugama je bilo isto kao u Podgradu. Smjestila sam se u vikendicu svekrvinog brata Dautbegović Fuada. U vikendici je bilo još sedmero žena i djece. Bili smo tamo ja i moja djeca, šurjakinja Bedrija, moja svekrva i svekar, rođakinja Rustempašić Fadila i njena 25-godišnja kćerka, čijeg se imena ne sjećam.

Skoro svaki dan u selu sam vidjela vojnike kako pljačkaju muslimanske kuće. Bili su to pripadnici HVO-a, nosili su uniforme i bili su naoružani, dolazili su u kolima i odvozili namještaj iz kuća. Na njima nisam vidjela nikakve vojne oznake.

Dana 23. 8. 1993. deportovani smo iz Duga u Gorane, u opštini Konjic. Kasno popodne tog dana vidjela sam mještane kako se okupljaju ispred kuće koja se nalazila jednu kuću dalje od kuće u kojoj smo se nalazili, na ulazu u selo, u blizini džamije. Ljudi su stizali u pratnji pet-šest naoružanih pripadnika HVO-a. Ne znam kakve su uniforme i oznake vojnici nosili. U tom trenutku na to nisam obraćala pažnju. Svekar mi je rekao da se spremimo jer će nas opet deportovati. Izašli smo napolje i pridružili se ostalim mještanima. Tada su stigli kamioni, ne sjećam se koliko ih je bilo. Bili su to civilni i vojni kamioni prekriveni ceradom. Nakon što smo se ukrcali, krenuli smo kroz šumu prema Goranima. Sjećam se da su vojnici čak i usput pljačkali kuće. Rekli su nam da će nas odvesti u Alijinu državu, gdje ćemo imati ćevape i ostalo.

Negdje ispred Jablanice rekli su nam da iz civilnih predemo u vojne kamione. Nastavili smo put i kad smo došli do jedne krivine, kamioni su se zaustavili, a vojnici su nam naredili da izađemo i produžimo pješice. Tu smo svi morali izaći van.

U kamionu nas je bilo toliko mnogo da smo jedva disali. Ne znam koliko je ljudi te noći deportovano. Znam samo da je u Dugama ostala jedna žena sa troje djece i svekrvom. Zvala se Vahida Mustajbegović. Tada je bila trudna. Ona i danas živi u Dugama. Pripadnici HVO-a koji su nas deportovali iz Duga rekli su nam da produžimo pješice i da će nas na drugoj strani čekati naša vojska. Rekli su nam da poneseo nešto što svijetli kako bi nas naša vojska vidjela. Nakon što smo neko vrijeme pješačili, počelo je granatiranje. Pješačili smo kroz šumu kad je granatiranje počelo, i pretpostavljamo da su nam zbog toga rekli da poneseo nešto što svijetli. Kasnije smo doznali da se naša vojska

Amira Rodžbegović

04696573

nalazila mnogo dalje od tog mjesta. Pješaćili smo čitavu noć i sljedeći dan do 10:00 sati, kad smo stigli na našu teritoriju, a u Gorane smo stigli iza jedan popodne.

Ja sam cijelo vrijeme u naručju nosila jedno dijete, a Bedrija drugo. Imali smo malo vode, kruha i kafe koju su ponijeli svekar i svekrva.

Na putu se nismo nigdje zaustavljali.

Kad smo stigli na teritoriju pod kontrolom naše vojske, vojnici su nam rekli da su bili obaviješteni da stižemo. Zbog toga ne vjerujem da nas je granatirala naša vojska. Desetak minuta nakon što smo krenuli kroz šumu, dvije-tri granate su pale u neposrednoj blizini i ranile jednu ženu. Ona se ipak uspjela domoći naše teritorije. Mislim da nas je granatirao HVO, jer su znali gdje se nalazimo, a i nosili smo svjetla.

Kad je granatiranje počelo, u panici smo svi polijegali na zemlju. Ljudi su počeli vrištati i plakati. Bile su to samo žene, djeca i starci.

Ne znam ko je odgovoran za našu deportaciju. Nisam vidjela nikoga da izdaje ikakva naređenja. Dok su nas prevozili, uz nas u kamionima nisu bili stražari iz HVO-a. Ne znam da li je neko bio u kabini sa vozačem. Kako smo bili pod ceradom, nisam mogla vidjeti ništa napolju. Od cerade je u kamionu bilo još sparnije. Neki ljudi su u vožnji padali u nesvijest.

Kad smo stigli u Gorane, smjestili su nas u džamiju. Prijatelj mog svekra, koji je bio imam u Goranima, prepoznao nas je i odveo nas je svojoj kući, koja je već bila puna ljudi. Nas petnaestoro spavalo je u jednoj maloj sobi. Nismo imali hrane. U toj smo kući ostali pet dana, nakon čega smo otišli u Jesenik, u opštini Konjic, gdje smo ostali dva dana u kući imamovog brata. Iz Jesenika smo otišli u Privor, u opštini Gornji Vakuf, gdje smo kod imamove sestre ostali 13 dana. Nakon toga smo danima pješaćili preko planina i kroz sela dok krajem septembra 1993. nismo stigli do Bugojna. U Bugojnu smo se smjestili u jednu hrvatsku kuću.

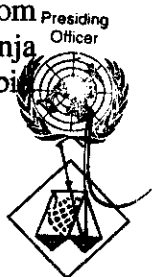
Tek pet godina kasnije, 1998., doznala sam šta se dogodilo sa mojim pokojnim mužem. U oktobru 1998. njegovo tijelo je identifikovano u mrtvačnici Sutina u Mostaru. Tokom tih pet godina čuli smo svakakve priče i nadali smo se da je ipak ostao živ. Od preživjelih svjedoka sam doznala da mi je muž poginuo 31. jula 1993. na Crnom vrhu na planini Makljen, dok ga je HVO koristio kao živi štit. U tom živom štitu bilo je 54 zatočenika i neki od njih su preživjeli. Potvrda o smrti mog muža je izdana na temelju njihovih izjava.

Paraf: /parafirano/

POTVRDA SVJEDOKA

Izjava mi je glasno pročitana na bosanskom jeziku i sadrži sve što sam rekla po svom znanju i sjećanju. Izjavu sam dala dobrovoljno i svjesna sam da se može upotrijebiti u sudskom postupku pred Međunarodnim sudom za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991., kao i da mogu biti pozvana da javno svjedočim pred Sudom.

Potpis: /potpisano/
Datum: 11. 6. 2002.

Rule 92 bis

Šuara Hadžibegović

3

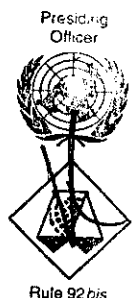
04696574

POTVRDA PREVODIOCA

Ja, Enida Jahić, prevodilac, potvrđujem sljedeće:

- 1) Odgovarajuće sam kvalifikovana i ovlaštena od strane Sekretarijata Međunarodnog suda za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991. da prevodim sa bosanskog jezika na engleski jezik, kao i s engleskog na bosanski jezik.
- 2) Hadžibegović Amira mi je dala do znanja da govori i razumije bosanski jezik.
- 3) Gore navedenu izjavu sam usmeno prevela s engleskog na bosanski jezik u prisustvu Hadžibegović Amire koja je, po svemu sudeći, čula i razumjela prijevod ove izjave.
- 4) Hadžibegović Amira je potvrdila da su, po njenom znanju i sjećanju, činjenice i ostalo navedeno u ovoj izjavi istinite onako kako sam ih prevela, što je potvrdila svojeručnim potpisom na za to predviđenom mjestu.

Datum: 11. 6. 2002.
Potpis: /potpisano/

Amira Hadžibegović

United Nations
Nations Unies

International
Criminal Tribunal
for the Former
Yugoslavia

Tribunal Pénal
International pour
l'ex-Yougoslavie

Prijevod

04696575

DEKLARACIJA OSOBE KOJA JE DALA PISMENU IZJAVU
U SKLADU S PRAVILOM 92 BIS

Ja,

Prezime, ime: AMIRA HADŽI BEGOVIĆ

Datum i mjesto rođenja: 06-12-1960 in SINOČAS, NOVI TRAVNIK MILIT, BiH

Identifikacioni broj ili broj pasoša: 05 BTK1502

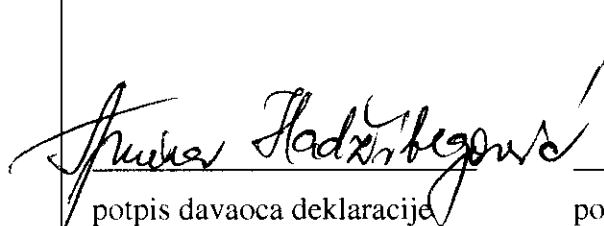
ovime potvrđujem, u prisustvu predsjedavajućeg službenika LAM DORAISWAMY
da je sadržaj pismene izjave (izjava) koju sam dao (-la) dana 11-06-2002

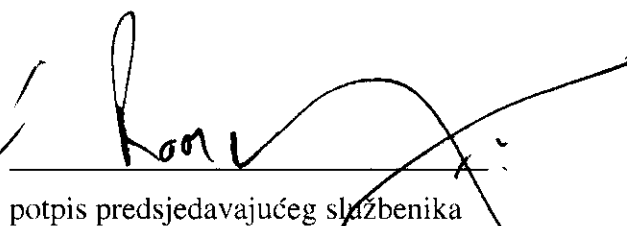
i koja je priložena ovoj deklaraciji, po mom najboljem znanju i uvjerenju, istinit i tačan.

Uručena mi je i kopija pravila 91 Pravilnika o postupku i dokazima Medunarodnog suda na jeziku koji razumijem i znam da protiv mene može biti pokrenut krivični postupak zbog lažne izjave, ukoliko sadržaj moje pismene izjave (pismenih izjava) nije istinit i tačan.

Dana: 30/03/06

U: GORNJI VAKUF, BiH

potpis davaoca deklaracije

potpis predsjedavajućeg službenika

Presiding
Officer

Rule 92 bis